

[Ellinger.]

Tal, Ministeren anfører for et enkelt Aar, maa siges at være normale; andet kan vi jo ikke bygge paa. Derfor havde det været naturligt, at Ministeren havde gjort Rede for, hvorledes man vil hjælpe sig i de Perioder, da Hospitalet er for lille. Hvad gør man, naar man f. Eks. i Maj Maaned skal have 253 Patienter anbragt, men kun har 173 Pladser, altsaa naar der er 80 Patienter for mange? Hvis man nu havde fulgt de Tanker, som det socialdemokratiske og radikale Mindretal i Folketinget var inde paa, og altsaa i Stedet for Militærhospitalet paa Fælleden havde benyttet det nuværende Marinehospital, havde der kun været 103 Pladser, altsaa 70 Pladser mindre. 70 lagt til de 80, der mangler i Maj Maaned, bliver 150. Hvis man saa skulde anbringe disse 150 Patienter, maatte man bruge hele Epidemihospitalet minus 6 Pladser. Derved vilde Betydningen af dette Hospital som Epidemihospital blive saa at sige lig Nul, i alt Fald vilde den blive betydelig formindsket. Det ligger i et Epidemihospitals Natur, at det i lange Tider maa være ret ubelagt for at kunne staa parat, naar en større Epidemi indtræder. Men hvorledes faar man Plads til de Patienter, hvis Antal gaar op over 173? Jeg gaar ud fra, at man maaske til Tider kan anvende en tættere Belægning. Man kan vel ogsaa til Tider rejse Træbarakker og anbringe Patienter deri. Men navnlig kan man naturligvis bruge et Par Pavilloner af Epidemihospitalet. Det er vist ogsaa Mening at bruge 2 Pavilloner af det. Paa den Maade kommer man ud over Vanskelighederne. Denne Tanke at bruge to Pavilloner af Epidemihospitalet til almindelige syge eller til andet Brug, end de egentlig er bestemt til, var Ministeren selv inde paa, da han fremsatte Lovforslaget i Folketinget, idet han sagde, at man maaske kunde hjælpe Rigshospitalet ved at afgive to Pavilloner til dette. Men det er nu ændret paa den Maade, at de Pladser, der er Tale om at hjælpe Rigshospitalet med, tages fra det Militærhospital, vi har. Saa beholder Militæret sine to Pavilloner og kan altsaa formodentlig benytte dem i de Perioder, hvor Militærhospitalet ikke slaar til. Men at Militærhospitalet, navnlig saaledes som det nu vil blive reduceret, ingenlunde er for stort, men snarere er for lille, fremgaar af, hvad der i denne Sag er oplyst.

Johanne Rambusch: Det har altid været det radikale Venstres Haab, at det

store, flotte Garnisonssygehus, som er bygget paa Nørrefællede, maatte blive anvendt til den civile Befolkning og ikke til Militæret. At det har været ikke alene det radikale Venstres Ønske, ser man af Betænkningen fra det Folketingsudvalg, der har været nedsat til Behandling af dette Lovforslag. Der staar nemlig i denne Betænkning, at under Behandlingen af Forsvarslovene i 1922 stillede Klaus Bertsen det Forslag, at Hospitalet skulde benyttes til civilt og ikke til militært Brug. Det radikale Venstre mener, at Marinehospital og Epidemihospitalet er tilstrækkeligt til Hærens og Flaadens syge, og at det, da der samtidig trænges haardt til en Udvidelse af Rigshospitalet, vilde være ønskeligt at anvende det store Garnisonssygehus, som ligger i Nærheden af Rigshospitalet, hertil. Særlig er der Trang til en Afdeling for sindssyge, en Afdeling, der ogsaa skulde gøre Nytte til Studiebrug. Den højtærede Minister sagde netop før, at der trængtes til en stor Udvidelse i den Retning paa Rigshospitalet, men samtidig siger han, at en saadan Udvidelse vil medføre en Udgift paa henvend 1 Mill. Kr. Men hvad tror den højtærede Minister det vil komme til at koste, hvis Rigshospitalet skal udvides med en saadan Afdeling uden Forbindelse med Militærhospitalet? Det vil komme til at koste mindst 1 Mill. Kr., formodentlig meget mere. Jeg beklager lige saa vel som den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, at vi ikke kan give det foreliggende Lovforslag vor Tilslutning.

Steincke: Naar jeg har bedt om Ordet for nogle Bemærkninger i denne Sag, er Grunden ikke den, at der foreligger nogen Uoverensstemmelse mellem min Opfattelse og den, som mit Partis ærede Ordfører gjorde sig til Talsmand for. Jeg skal derfor heller ikke udtale mig med Hensyn til selve Hovedspørgsmaalet eller den om dette raadende Uenighed mellem Partierne. Jeg ønsker alene i Kraft af mit Kendskab til Invalidforsikringsraadets Forhold at sige et Par Ord vedrørende den i Lovforslagets § 2, 2det Stykke, indsatte Bestemmelse, der lyder saaledes:

„Invalidforsikringsraadet har Ret til at belægge 28 Pladser i denne Afdeling, og Raadets Læge for Nervesygdomme bliver Afdelingslæge under vedkommende Overlæge for Nerveafdelingen.“

Det er jo ikke ukendt, hverken at der i det hele hersker betydelig Pladsmangel med Hensyn til Anbringelse af nerve- og